



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Margarita Evangelica

Essche, Nicolas van

Coloniae, 1545

vt intus Deo semper adhæreamus. 40

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49323)

MARGARITAE EVANG.

eur, accipientes vnum illud, ad quod omnes vocati sunt, Deiq; filij & amici præelecti constituntur, accipientes essentiale præmium illud, quod est ipse Deus. Ad quod vt omnes perungere valeamus, ope gratiæ suæ nos adiuuando efficitur, qui sine intermissione clamat in animas nostras, desiderio nos eo perducendi.

Qualiter in fundo animæ Deo iugiter adhærere, & perpetuam quandam essentialem introuersionem obseruare debemus. Cap. XL.

Dictum est iam & multipliciter declaratum, qualiter regnum Dei intra nos sit in anima nostra, & qualiter vnusquisq; iustus sit coelum sanctissimæ Trinitatis, in quo sese Deus in nobilissima animæ portione vniuit, quod nec ingredi quisquam potest, nisi sola duntaxat beata Trinitas, ad cuius imaginem facti sumus: quæ & inspirauit ei spiraculum vitæ, & infudit ei lumen vultus sui, ipsum videlicet omnipotens verbum suum totius sapientiæ fontem. Ideoque in isto animæ fundo vitæ & salutis origo cõsistit. Eaimuero in hoc facta est anima a Deo, vt suam agnoscat originẽ, ea fruatur, eiq; inhæreat, vtq; spiritus eius sit thronus altissimi Dei, & animæ regnum sedes illius, & corporis tabernaculum habitatio ipsius. Introrsum ergo conuertamus nos ipsos, & infinitæ Dei bonitati adhæreamus. Ipse namq; est origo nostra, ex qua sine medio profluximus, in quo per vnionem permanemus, & extra quem anima nostra secundum intimum illum essentialemq; fundum nunquam recessit. ¶ Quod si hæc vllam in nobis salutem opera-

LIBER II.

operari, & virtutes intra nos debeant aggregari
 & aggregatae custodiri, libera nobis semper con-
 seruanda est introuersio, ex qua charitas, quae est
 vinculum dilectionis, Deum animamque conne-
 ctens, oritur ac generatur, in qua nimirum ani-
 mae cum Deo vnione Deus gratiae suae lumē in-
 fundit, per quod omnes animae vires mundan-
 tur, & conscientia purificatur. Per hanc introuer-
 sionem suprema pars spiritus in Deum continue
 subleuatur in quoddam internum silentiū & feli-
 cissimam diuinitatis fruitionem, gustatque nobili-
 tatem diuitiarū Dei, extra quae sese anima cum
 omnibus viribus suis deorsum inclinatur sub al-
 tissimum, omnipotentem ac superdignissimum
 Deum, & cum omni reuerentia & honoris exhibi-
 tione sese in profundissimā humilitatē demer-
 git, & cum inclinatione cordis, maturitate mo-
 rum, sensuum refrenatione & humili conuersa-
 tione subter Deum et proximos suos sese demit-
 tit & inclinatur, iugiter Deus obseruans, ad quid
 ipsa vti velit, & per hoc magis ac magis ad gra-
 tiam Dei que dona suscipienda fit idoneus & ca-
 pax. ¶ Quantum igitur humana sinit fragilitas,
 cum omni reuerentia iugiter in Dei praesentia per-
 manere debemus; & tunc haud dubie salutare
 nobis plurimum erit, quod tam praclarissimū bo-
 num, tam fortissimum adiutorē & tam fidelem
 in anima nostra habitatorē habemus. Sēper ita-
 que potissimū eius beneplacitū, quid nos siue a-
 gere, siue dimittere, siue etiā pati velit, attenda-
 mus; iugiterque cordis nostri inclinationē, & di-
 uinā in fundū nostrū irradiationē obseruemus,
 totisque viribus nos ipsos introuertamus; & tunc
 introducere nos poterit omnipotens Deus in occultā
 & ab-

MARGARITAE EVANG.

& abditam viam suam in animæ fundum deducentem, quæ omnibus illis, qui se introrsum conuertere nolunt, incognita manet: ibiq; ostendet nobis dignissimum lumen suum, per quod in fundo nostro omnes defectus nostros, & quicquid inter Deum & nos nõ recte mediat, videbimus, attendemus agnoscemusque. Siquidem per huius lucis irradiationem, & Deum, & nos ipsos cognoscimus. Etenim mente in Deum subleuata, & spiritu simplici ac libero existente, introque conuerso, sol iustitiæ diuinus in nos & per nos radiat, mundatq; conscientiam, & in nostro nostro fundo quid agere, quidve dimittere debeamus, instruit, docetq; nos singulare quoddam exercitium, per quod cuncta alia a nobis assumpta exercitia (quæ in formis ac multiplicitate peregrinamus) postponentes, simplicem illam lucem nos in veritatis fundum deducentem, sequimur, sicut & omnino necessarium est omnibus, qui secundum cor Dei esse desiderant. ¶ Sed dicit aliquis: Quomodo scire poterò, si lux infusa sit a Deo, vel ab angelo tenebrarum? Inde hoc sciendum est. Si lux illa ab intra ex animæ fundo lucet, atq; per eam, & bonitatem Dei, & propriam vilitatem agnoscis, dubium non est a Deo lumen infusum, maximeq; cauendum, ne illi luci sis ingratulus, & Deo obicem ponas. Etenim malignus spiritus, non nisi exterius decipere nos potest, transformando se ipsum ab extra in angelum lucis, et dulcedinem aliquã exterius in corpore siue sanguine concitando. Mentem vero siue animam nemo, nisi Deus solus ingredi solus ingredi potest. ¶ Porro, si contingat liberalissimum Deum ex propria bonitate gratiæ suæ dona intrare animæ

animæ

LIBER II.

animæ largiri, nemo inde extolli debet: quippe cum non ideo quisque sit sanctior, nisi pro quanto vita ac moribus illa exprimere, seseque sub Deo & creaturis omnibus humiliter inclinare nouerit. Tali etenim modo Deus superessentia- liter inuenitur, qui fundum huiusmodi homi- nis possidet, cunctaque, quæ habet homo, Deo subdita sunt, ita ut cum eo velut viro quodam instrumēto ad omnia parato, nec in villo resisten- te uti possit. Et hic firma spes & perfecta in sum- mo bono confidentia obtinetur, discitque homo non in donis quibuslibet, sed in omnium dono- rum liberalissimo largitore Deo quiescere. **N**unc ergo, o fideles omnes, Christi sanguine redēpti, agite obsecro, nocte ac die ardentissimo amore & pura intentione ad Deum nostrum suspiremus, rogando eum, quatenus omnia interiora nostra ad ipsum trahere, & omnes vires nostras ad debitum locum suum coadunare dignetur, faci- atque interiorem hominē nostrum in sua iugiter præsentia permanere, & exteriorem hominē no- strum virtuosum, & in conuersatione honestum secundum perfectissimum exemplum suum, si- cut nos ipse in sacratissima humanitate sua inte- rius exteriusque præcessit.

Quam utile sit ante omnia primum quæ-
rere regnum Dei. Cap. XLII.

Quærendum est regnū Dei, potissimum matutino tempore, quando e summo eui- gilamus. Tunc enim deuota anima dili- gētissime curabit, ut Deus sit eius prima atten- tio cognitioque. Inde siquidem vena charitatis, & vitæ fluuius oritur scaturitque, vnde per totū de-
inceps